

vilje er så en helt anden sag. For slet ikke at tale om regeringens vilje.

Men kendsgerningen var jo, at EU ikke ville bevæge sig, og det ville den mexicanske regering naturligvis ikke acceptere. Det skulle den efter min mening heller ikke acceptere.

(Kort bemærkning).

Henrik Vestergaard (V):

Jo, men er det ikke korrekt, at denne her CAP-reform ligger inden for rammerne af de WTO-udspil, der var, selv i Cancún, selv om de så ikke blev til noget? Og er det ikke korrekt, at når vi går væk fra den direkte produktionsstøtte til trods alt en mere bred og underliggende støtte, så er der mere markedsorientering og mere fokus på at producere de varer, som markederne efterspørger?

Kl. 15.00

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det er desværre ikke korrekt. Situationen var den, at for at forhandlingerne kunne komme ud af stedet, skulle EU komme med et nyt udspil. Det var det, der var forudsætningen for at få det i gang. Det ville EU ikke. Hr. Henrik Vestergaard ville på det tidspunkt godt; det er det, jeg roser ham for. Men EU ville ikke. EU kom ikke med et nyt udspil, der kunne sætte bevægelse i tingene, og ulandene var altså ikke imponeret af, at man roterede den samme støtte rundt i forskellige bokse.

Man ville se et egentligt aftrappingsudspil fra EU og fra USA, og det fik man ikke. Derfor kom der ingen forhandlinger, og derfor måtte den mexicanske regering sende os hjem uden resultat af den konference, og det var alene EU's og USA's skyld. Sådan er de nøgne kendsgerninger, og det tror jeg heller ikke hr. Henrik Vestergaard, som jo netop var dybt inde i sagerne, kan bestride.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Nu er det måske lidt omsonst at diskutere med hr. Keld Albrechtsen, for jeg erindrer ikke så mange gange, at hr. Keld Albrechtsen har stemt ja til noget, der skal gives mandat til i EU, måske kun til mere åbenhed. Der har han altid sagt ja.

Men hvis nu vi forestiller os, at artikel 69 havde været inde i den landbrugsreform her, mandatafgivning og det hele, havde hr. Keld Al-

brechtsen så sagt ja til, at ministeren skulle være rejst ned og forhandlet dette? Ja eller nej.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg forstår det slet ikke. Nu har hr. Jens Kirk jo ofte deltaget i Europaudvalgets møder. Det ved jeg ved selvsyn. Og jeg ved, at han lytter til mandatgivningen. Derfor ved hr. Jens Kirk også, at jeg har givet mandat til utallige sager. Ja selv udvidelsen af EU har jeg givet mandat til; jeg har givet mandat til optagelsen af Tyrkiet i EU. Det ved jeg ikke om hr. Jens Kirk også gør. Så det kan vi godt tage en lang diskussion om.

Selvfølgelig ville jeg være med til at give ministeren et mandat, hvis der havde været en drøftelse, og ministeren var kommet med en præcis dansk forhandlingsposition, der f.eks. gik ud på at gøre det muligt for EU at få genoptaget verdenshandelsforhandlingerne ved at komme ulandene i møde. Men det er jo så en forudsætning, at ministeren overhovedet havde orket at deltage i en drøftelse med samtlige partier om det, ministeren havde nogle separate forhandlinger med Dansk Folkeparti om. Hvorfor skulle jeg så have sagt nej til et mandat? Det ville da have været helt forkuldret af mig, og jeg er en praktisk mand i politik, lidt for praktisk ville nogle måske sige efterhånden, men o.k.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Hvis nu ministeren var gået ind på det, som hr. Keld Albrechtsen stiller op som en betingelse for at kunne give et mandat, havde ministeren så overhovedet haft manøvrerum nede i EU, når der skulle forhandles?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg tror, at ministeren i den situation var kommet på en vanskelig opgave. Men når man står over for et vanskeligt problem, så får man et vanskeligt mandat, og så kræver det en ekstra indsats, og det er jeg ikke i tvivl om at ministeren naturligvis loyalt ville have forsøgt på, for vi kunne have gjort det bedre. Vi kunne have stillet nogle krav.

Om vi så kunne være kommet igennem med dem, er jo så det næste. Jeg ville ikke engang på forhånd have krævet en garanti for, at ministeren kunne komme hjem og sige, at det lykkedes. Men jeg ville unægtelig have krævet, at ministeren gjorde forsøget. Hvis ministeren så efterføl-